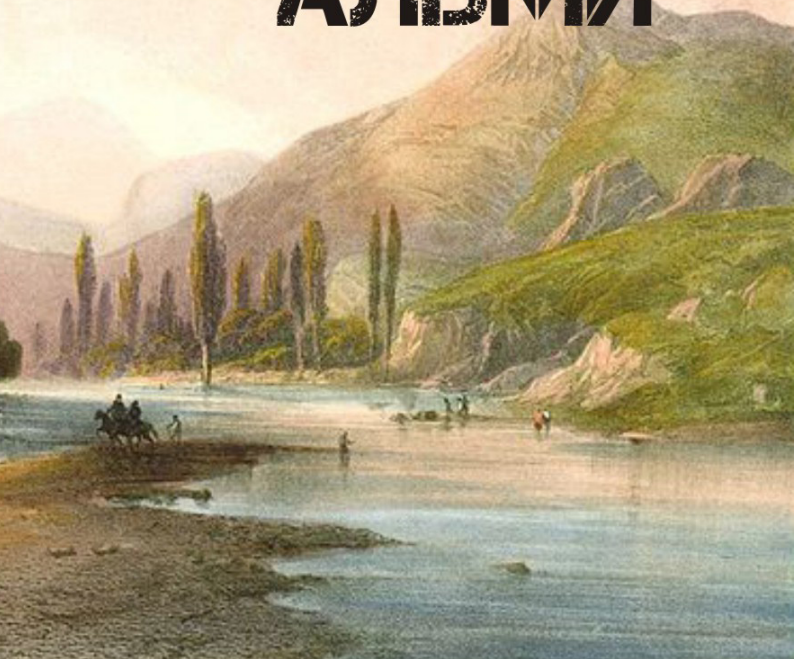

ШЕПІТ АЛЬПИ

ШЕПІТ АЛЬМИ

**Антологія сучасної кримської
та кіровоградської поезії**

«МІСТ» – мистецький проект, головна
мета якого побудувати культурний
(мистецький) міст між містами України.

«ІМЕКС»
2014

УДК 821.161.2-1
ББК 84 (4УКР)6-5
Ш 48

Ш 48 Шепіт Альми. Антологія кримської та кіровоградської поезії [Текст] / Упорядник: Артем Луценко. – Кіровоград : «Імекс-ЛТД», 2014. – 64 с.

ISBN 978-966-189-307-7

Антологія «Шепіт Альми», ініціатором якої стала небайдужа кіровоградська молодь, відкриває дивосвіт сучасної молодіжної поезії Кіровограда та Криму. Цей творчий поетичний діалог, який успішно відбувся, доводить, що є спільна мова розуміння – поетична.

Книгу видано за підтримки
Центру регіонального розвитку
«Топ-Кая» (Крим)

ISBN 978-966-189-307-7

УДК 821.161.2-1
ББК 84 (4УКР)6-5

© Друк Імекс ЛТД, 2014

ПОЧУТИ ШЕПІТ

Поезія об'єднує нас у скрутні і спокійні часи. Вона народжується у серці поета, виливається на папір і доходить до душі читача.

Антологія «Шепіт Альми» об'єднала кримських та кіровоградських поетів. Автори з унікальним світосприйняттям. Поезія різного спрямування і художнього забарвлення. Проте, всі поети об'єднані одним спільним почуттям. Почуттям любові до своєї Батьківщини. Крим – український, допоки є люди з жовто-блакитними серцями.

Поети ніколи не мовчали. Вони кричали з карцерів, кричали з-під репресійних батогів, Вони не мовчали, коли ішли на розстріл, Вони не затихали, отримавши кулю у скроню, Вони говорять і досі.

Поезія в збірці сповнена яскравими образами, від легких ліричних рядків до глибоких філософських роздумів:

*И перестать любить и убиваться,
И разорвать тугую грусти нить:
Лишь механически свои дни проживая,
Я буду лишь дышать – лишь быть...*

(Данило Недвецький)

У всі часи поети відстоювали свою громадську позицію. Можна бути геніальним поетом, та все життя «проводити» партію.

Наші поети – незламні. Україна для них є географічним і духовним орієнтиром – святим, іконним, єдиним:

*Не Захід, не Схід – Україна.
Не крайте від серця частину,
Оплаканий берег Криму, –
Єдина держава! Єдина!*

(Ганна Дудник)

Для поезії немає кордонів: ні фізичних, ні духовних. Антологія «Шепіт Альми» є красномовним доказом цього. Для поета важливо, щоб його почули, поезія переходить з крику в шепіт і навпаки.

Кричіть, коли Україна у скруті, і люди чути-муть ваш шепіт у мирні часи.

*Артем Луценко,
упорядник*

ПОЕТИЧНА МОВА КРИМУ ТА КІРОВОГРАДА

Крим та Кіровоград... Здавалося б, що може об'єднувати ці два універсуми ще, крім адміністративної приналежності до України... Поезія! Незбагненна для когось і така зрозуміла як спосіб зближення і боротьби – Поезія! Без пафосу, але в цей час тектонічних зламів у свідомості українців поети, як і журналісти, співаки, письменники, є тією рушійною силою, яка об'єднує людей, маневруючи між складними поняттями, розставляючи ті важливі акценти, які набувають пророчості і зрозумілості в поетичному слові і контексті.

Антологія «Шепіт Альми», ініціатором якої стала небайдужа кіровоградська молодь в особі Артема Луценка, відкриває дивосвіт сучасної молодіжної поезії Кіровограда та Криму. Цей творчий поетичний діалог, який успішно відбувся, доводить, що є спільна мова розуміння – поетична.

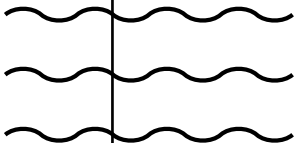
Творчий експеримент у створенні незвичайної антології однозначно є сильним аргументом на користь того, що сучасна молодь, в контексті викликів сьогодення, залишається конструк-

тивною силою. Якщо розглядати літературу України як геокультурний проект, то поетична кримсько-кіровоградська антологія може стати ще одним цікавим літературознавчим сюжетом.

Болісно від усвідомлення тієї причини, яка спонукала її появу. Ця драма закономірно вплинула на активні процеси пошуку національної ідентичності українців.

Безкомпромісність поетичного слова, різнобарв'я (і суголосність) тем та сюжетів, поліфонія почуттів, полікультурність збірки відкривають перед нами сильні поетичні особистості. Завдяки таким творчим людям ще не поруйнована остаточно гуманітарна аура української нації.

*Ірина Ткаченко,
кандидат філологічних наук
(м. Кіровоград)*

АРТЕМ ЛУЦЕНКО

Народився 23 липня 1994 р. у Кіровограді. Поет, громадський діяч, студент. Навчається на факультеті філології та журналістики. Лауреат літературної премії «Сокіл степів» (2014р.).

Улюблені поети: Василь Симоненко, Василь Стус, Микола Вінграновський, Олександр Косенко, Поль Іщук.

ШТОРМ

Нас кличе в гості тихе море,
Я пропущу тебе вперед,
Я дам тобі секунду фори
І обійму твій силует.

Нам шлях із райської комори
Простелить ряд небесних форм,
І ми ідем в відкрите море
Спіймати твій солодкий шторм.

Нас понесе велична хвиля,
Накриє нас дев'ятий вал,
І хмари всі на небосхилі
Станцюють нам
під білий шквал.

І я візьму тебе за руку,
Не відпущу і не віддам,
Затихнуть всі морські звуки
На зло усім лихим вітрам.

.....
Затихне вал, і сонце сяде,
Зашепотять бурхливі води,
І ми з тобою ніжно, радо,
Зведем в ніщо усі негоди...

ВІВТАР

у кожного соло
своя територія
у кожного зрадника
свій удар

у кожній поразці
своя Вікторія
у кожного ката
свій вівтар

наступного зрадника –
в тім'я молотом
усе повелось
на продажність зрад

на перець мізерний
дні перемолото
німих батогів
не зібгать назад

* * *

Тільки Богу тепер відомо,
Скільки впало між нами небес,
Скільки наших листів по-дурному
Загуло у сплетінні адрес.

Скільки змучених нами «недо»,
Недосказаних недослів,
Загубилося порізно в небі,
Поки дурості попів тлів.

Скільки не доспівав нам місяць,
Загубившись в пітьмі недофаз,
Не знаходить, буремний, місця,
Щоб світити лише для нас...

СОНЦЕ

Ти допити ці рими готова?
Ріже сумом зажура оця.
Я тобі обіцяв, і дотримаю слова,
Буде сонце на наші серця.

Ти готова зірвати окови
І на шепоти зводити гнів?
Я півкроками сонце готовий
Обійти і згоріти в огні!

Щоб тобі освітити шлях втечі
І невпинно ковтати вогонь,
Щоб хоч раз, мов огненна малеча,
Доторкнутися сонця твого...

Вікторії

* * *

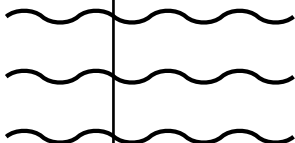
Є в тобі нестримані
магніти.
Вісь земну прижмурює,
трясе...

Є в тобі,
Що я повік любити
більше буду,
 більше за усе.

Є в тобі неопалима
сила,
Що мене тримає на Землі,
Що сховала рими
від могили
І тримала б в холоді
на «плі!».

Хай тебе це інколи зігріє,
Хай краплину світу
принесе...

Є в тобі,
Що я повік любити
більше буду,
 більше за усе.

ОЛЬГА ЛЕВИНА

Родилась 27 ноября 1990 года в Симферополе. Пишет с первого класса, в данный момент работает над вторым сборником. Первый назывался «Зеркало», был выпущен 2008 году.

МАТ

Мы бежим пешком через границу
И спасенья ищем в голосах.
Каждый вздох напоминает птицу,
Птицу счастья, что подскажет шаг...

Мы не пешки, мы не кони даже,
Вне игры продумываем бой.
Нам никто сегодня не подскажет...
Я себе лишь: «Думай головой!».

Всё не так.
Не так должно быть, милый,
Нам с тобой, куда теперь бежать?
Я исчезну, если только силы
Я найду на этот верный шаг.

Эта боль – не сон, не приключение,
Страшная реальность наяву.
Жалкая формальность – огорчение.
Мат поставлен.
Я ещё живу.

* * *

Когда боль наполняет тело –
Тяжелеет вокруг земля.
Всё вокруг сливается, в целом,
Не коричневым и не серым,
Станет массой, кучей угля.

Когда страх наполняет душу,
Она, сморщившись, прячет лик,
Как ребёнок, рвётся наружу,
Шепчет, плачет: «Прошу, помоги!».

Как же страшен тот самый крик...
Где же я просчиталась в погрешности?
Где же силы мои, черт возьми?

Я нуждаюсь в любви и нежности.
Я нуждаюсь в любви и нежности.
Я нуждаюсь в любви и нежности.

Больше, чем все существа Земли.

* * *

Знаешь, тупую боль засыпает время
Мелким песком, изумрудной
 блестящей пылью,
Я иногда часами молчу, не веря
В сказки о том, что ты снова
 становишься былью.
Редкая гадость – влюбиться
 в похожий образ,
Поиск аналогов лишь отнимает время.
Ты в моём сердце живёшь между ран и полос,
Я у тебя внутри, чтобы слушать, слушать...
Можно – я буду молчать в тебе?
Можно – в голос?
Без твоих мыслей внутри пустота задушит.

Не проникай внутривенно так нежно и точно.
Я перестану чувствовать насовсем,
Нас как бы не было в списке
счастливых и прочных,
Но каждый вечер я жду тебя ровно в семь.

Каждое утро я жду тебя ровно в семь.
Каждую ночь, я жду...

* * *

Я удалюсь за несколько мгновений,
Не попрощавшись, по-английски,
навсегда,
Меня не чувствуй больше,
Даже тени
Ты не ищи, ведь я – песок/вода.
Да, я сквозь пальцы,
Раз и навсегда.

На мне рюкзак и очень тёплый свитер,
Дорога манит больше вновь и вновь,
Свобода больше даст, чем вся орбита,
Я закипаю в мыслях про любовь.
Я не оставлю здесь координаты,
Ни фото, ни письма, ни новостей,
На память я оставлю только даты...
Прощай, мой Бессердечный Император,
Живи счастливо в поисках идей.

P.S.

Просить прощенья никогда не стану,
Так будет лучше, просто в это верь,
И жить, как ветер, точно не устану.
Прошу тебя, сожги за мною дверь.

КРЫСЫ

Я привыкла раздирать себя изнутри,
Слушать песни такие, что хоть умри,
На гитаре играть до зари.
Но сегодня я вижу,
Что тонут мои Корабли,
Все сбежали.
И Крысы, и Короли.

Я готовилась, видимо, к этому
всю свою жизнь.
Наполнялась тоской, одиночеством,
Правдой, добром и злом.

Вот она, моя первая Крыса бежит
За руку с Королем...

Я для этого, видимо, тысячу лет спала.
Двадцать три жила.
Вот и дожила.
Лишь одно за меня ещё дышит/пишет –
Я – Корабль, где вы долго глотали пищу,
И так просто
Прогрызли днище.

* * *

У меня есть фитиль, и кто-то его поджег.
Я – кусок динамита,
Я – ядерный порошок.
Я – граната в руке
С резко выдернутой чекой.
Я – глубокий порез, а точнее,
Я – просто боль.
Я – идея, сидящая в глупой твоей голове,
Я безумна совсем,
И теперь,
Меня, кажется, две....
Я – реактор в земном полушарии,
В самом ядре.
Выключатель, заклинивший только что
В голове.
Кислота в твоих жилах,
Пуля в твоём бедре.
Я – песок
В твоих пакостных, подлых глазах
Я – огонь в твоём теле,
Я – вирус в твоих мозгах,
Я – сидящая в голове грусть/тоска,
Я пульсирую у виска.

У предателя мысли в порядке, легка рука...
Растворяйся, малыш, пока.

ГАННА ДУДНИК

Народилася з 28 на 29 грудня 1994 року у селі Крим-ка Первомайського району Миколаївської області. Студентка четвертого курсу факультету філології та журналістики КДПУ ім. В.Винниченка. Займає активну позицію у громадському житті, член літературних студій, учасниця мовних і літературних конкурсів.

*Присвячується Матерям
Небесної Сотні*

У матері син
Один.
Був.
У матері сина нема.
Одна.
До ніг Батьківщини поліг.
Труна об поріг.
І сніг...
Стоїть сирота-сиротина:
Був... і немає сина.
Сива... безсила....
Смерть красива?!
Кажуть, герой....
Голосить: «Ой! йой!..
Ростила, плакала барвінка,
Любила, кохала дитя,
А він до вдовиці-вкраїнки
Цвітом поніс життя!..»
Люта лютнева година,
Палає вогненна скорбота.
Мати ховає дитину.
Навіки. Першу і соту.

* * *

Чужими стають повільно
...щось ніби тримає...наче...

Маленькі убогі фільми
За кадрами винами плачуть.

Далекими роблять нас люди.
Вони ж бо самі недалекі!
Спочатку вриваються в груди,
А потім на лівер легені.

Не сірі обличчя лякають,
Не чорне волосся чи очі –
Байдужості скло займає
Бажання – і я не хочу!

І ковдра чомусь кусає,
І чай, як завжди, гарячий.
І відчай, і сум обіймає.
...щось ніби тримає...наче...

* * *

Солдат без дат початку
Голою рукою, без перчатки,
Тримає чорнозем.
Без імен.
Кроком. Криком.
Вперед!..
Полинний мед на устах.
Дивись: двоголовий птах
Кряче, скигле, ниє.
У його душі - помії.

Та він в багні - по шию,
Леліє новий мат.
А що солдат?
Без дат початку
За рідну хатку -
Світ, світло, свято - не гріх
Віддати
Солдату!
За Батьківщину!
Солдате, сину!
Героєм вернись, миру пиліgrim,
Не в домовині - ЖИВИМ!..

* * *

Посміє хтось сміятися, смітити
Байдужим лихослів'ям про наш час?
Та вам, невігласам, ще жати й жити
Серед собі подібних сірих мас.

Мовчіть! Усе вам до ... «одного слова»,
У своїй хаті затишно і любо?
«А в Україні все буде... «недобре»,
Ви – зрадники, і в цьому ваша згуба.

Ти, України донька або син,
Чому ж так зневажаєш свою матір?
І ніби із далеких десь гостин,
Шукаєш від усіх у всьому ятір.

Ти осторонь історії пішов
Без гідності і правди за собою,
Коли за Україну ллється кров,
Не на арені – на Майдані бою.

Тебе судити, зраднику, не треба...
Чим ти живеш, яке твоє ім'я?...
Тобі до Батьківщини, як амебі...
Не України в тому є вина...

* * *

Не Захід, не Схід – Україна!
Єдина держава! Єдина!
Не ставте її на коліна
До тіла убитого сина.

Небесної сотні світило
Горить каяттям за вину.
Вони за нас кров пролили,
Будь ласка, не треба війну!

Під мирним блакитним небом
Холодна зброя та очі.
Будь ласка, війни не треба!
Ні крові, ні сліз – не хочем!

Не Захід, не Схід – Україна.
Не крайте від серця частину,
Оплаканий берег Криму, –
Єдина держава! Єдина!...

ЭЛЬВИРА МАЛАДЖАНОВА

Родилась 10 декабря 1975 г. в Ташкенте. Выросла в крымскотатарской семье. В 1993 г. закончила школу и в 1995 – юридический техникум в Ташкенте. С 1995 г. живет в Керчи. В 2003 г. получила высшее юридическое образование в Таврическом национальном университете в Симферополе.

Отдает предпочтение современным авторам, таким как Вера Полозкова, Лала Тарапакина, Светлана Ширанкова, Кот Басё.

ТАШКЕНТУ

Тебя за всё благодарю!..
Моя душа летит к твоей,
Витая в солнечном раю
Любовью всей, печалью всей.
И как бы ни было мне здесь
Уютно между двух морей,
Но милый сердцу город есть,
Его люблю я грустью всей.
И нежность тихую тая,
Лелею памятью Восток:
В цвету хлопковые края –
Моей судьбы родной исток.
Бродвей, парк Тельмана, Дархан,
Фонтаны радугами струй,
Чарвак, Ташморе и Чимган...
Несмелый первый поцелуй...
Акаций вкус, чернильный, тут
И зной в июльскую чалю,
Прохлада гор, солёный курт...
А я всю жизнь тебя люблю.
Мой город хлеба и друзей,
Проникший в сердце, как рентген,
Мой детский мир и мой музей –
Из солнца вытканый Ташкент!

ЗОЛОТАЯ

Мы бы в хлопотах с тобою были нынче, золотая,
И подарки выбирали всей семьёй для тебя...
Да желание любое исполняли, не считая
Поворотов на спирали до отметки октября.
Разукрасили квартиру разноцветными шарами,
Шили праздничное платье у портного на заказ,
Из восточного эфира принимали телеграммы,
И торжественную скатерть на-гора из сундука.
Наготовили салатов, вазы заняли цветами,
Развесёлый папка первым пожелал бы долгих лет...
За спиной твоей крылатой безоглядными

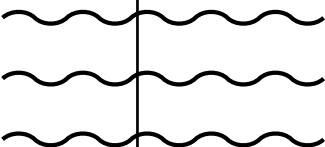
птенцами

Мы раскидывали перья, не гадая повзрослеть...
Только «бы»... да нет сегодня в тихом доме
поздравлений,
И приправами не пахнет вкусный ужин из печи –
Не творят твои ладони, не смеётся день осенний.
Тут арабскими стихами лишь молитва прозвучит.
Боль горячая потери сизым облаком растает –
Накровила душу в усталъ, натравилось сердце
с ней.

Мама, всё как ты хотела – дети счастливы, родная,
Улыбнёмся нежной грустью
мы портрету на стене...

ДЫШИ

Радовал погодой первомай,
Ароматом моря и сирени...
Посижу с тобой сегодня, мам,
На краю пристанища-постели.
Ты дыши, родная, я же здесь,
Кутаюсь во взгляд небесно-синий.
Пусть нам врач сказал, что нет чудес...
Я тебе почищу апельсины, –
Ты ведь любишь мякоти нектар,
Губками берёшь с моих ладоней.
Из волшебных трав бы нам отвар!
Улыбнись тебе, хоть сердце стонет...
Душу рвёт на сотни лоскутков
Голос твой: «Не плачь, моя голубка...».
Сжато горло прутьями оков,
Истончилась боль надеждой хрупкой...
Поцелую клеточки лица
И поглажу худенькие плечи,
Лягу рядом, бьются пусть сердца
И друг друга нежностью полечат.
Под весенним бережным крылом
Мы уснули... Только знать бы, мама,
Что согревшись дочкиным теплом,
Не проснёшься ты второго мая...

ОЛЕНА ГОРОБЕЦЬ

Народилась 2 березня 1988 року. Проживає у Кіровограді. Автор збірки «Летючі Менеджери», спів-автор альманаху молодіжної кіровоградської поезії «Гра в поетів», упорядник книги кіровоградської революційної поезії «До барикад!», учасник Всеукраїнської наради молодих літераторів (Ворзель, 2013), переможець «Битви поетів» та літературних слемів.

Друкувалася в журналах «Дніпро», «Мистецькі Грані» та в «Українській літературній газеті».

* * *

Широкоформатний друк
загальновідомих тез
замість довгих промов.

.....Звук

.....щез.

Вакуумовані сні
не змотати в клубок.

Сток

другосортних ідей
анонсує розпродаж.

Шкода ж

зриватись останньої миті
на мітинг.

Слова розчиняє, немов кислота,
білий шум.

Політики грають в квача,
коротить струм.

* * *

Дороги звиваються, мов дрити,
вузласті плетуть сітки.

І обрій розпластано-золотий,
не ходжений ще ніким,
вивершує хмари. Мов мідяки,
на землю сипле зірки.

Мойри міксують твої роки,
сьорбають чай гіркий.
Притлумлений біль вже не ячить,

тож озиратись не слід,
всотуй топазів роси блакить
на світанку,
а місяць зблід.

* * *

Ведмеді йдуть за обрій,
ведмеді стають прозорими.
Білий ведмідь день
пірнає в темні холодні води вічності
з метою вполювати вгодованого тюленя
слави.
Чорна ведмедиця ніч запалює
сузір'ями злітну смугу.
Бурий ведмідь ходить по колу з бубоном,
співає пісні і молитви.
Панда стріляє і виходить.
Ведмеді йдуть за обрій.
Ведмеді зробили своє
і йдуть.
Далі вже якось самі.

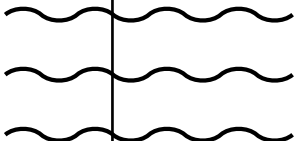
* * *

Рухались хмари, мов зібгані простирадла,
Ліниво ковзнувши за край, неквапно повзли
на схід.
Дощ малював на піску візерунки вигадливі.
З-під
жовтогарячої газової вуалі

сіється світло —
тепле й напрочуд легке.
Керовані звідти,
де морок на п'єдесталі
все ще ворухиться, все ще живе,
у серцях озлоблених,
після тисячі спроб ви
все ще надієтесь перемогти.
Марно.

* * *

Сонце тече наче липовий мед,
навязливо липне до рук.
Павук
почне снувати намет,
коли обізветься крук.
Це літо товчеться,
томатний сік
вже заливає міста.
Мечеть ця
була збудована там,
де нині посіяв страх
потворний птах
з далекої півночі.
Півнячий крик
розжене почвар,
дочекатись лише б світанку.
Імператор отримає свій Трафальгар
і піде збирати уламки
своїєї величі.

ПОЛЬ ІЩУК

Поль Іщук (Кирило Поліщук) – народився 21 березня 1991 року у Феодосії. Мешкає у Кіровограді. Навчається в аспірантурі на кафедрі української літератури КДПУ ім. В.Винниченка. Організатор культурних акцій у Кіровограді, учасник літературних читань та конкурсів.

CAME TA CAMOTA

інколи варто іти в самоті
мінати ім'я і прописку
пливти не в могилу – в колиску
вірші писати в смітті

шукати тепло у транспорті
домом вважати станції
боятись лише квитанції
і фотографії в паспорті

балансувати і м'яти
почати і кинуть курити
нарешті завчити молитви
забути всі пахощі м'яти

поцупить повітря ковток
змінити шкарпетки і фах
з гільйоном стратити страх
себе роздягнуть до кісток

втопить нерішучий крок
в напіврозігрітих містах

ПОТВОРА-ПОВТОРА

в опівнічних зойках птахів
впізнаєм голоси із минулого
не тому що подібність у них
а тому що їх робим почулими

хочем чути їх в гулі автобусу
хочем чути у вимкненім радіо
пробігати очима по глобусу
перевагу віддати би раціо

але пам'ять іще і картини
все карбує а потім відтворює
як прожити життя все в квартирі
із такою страшною потворою?

НІЖНО

біле намисто
хмара на місто
впала

згодні дерева
кольорів неба
шквали

ховає дбайлива зима
від звуків
знервованих арф
долоні твої
у мої рукава
мене —
в твій позичений
шарф

VITA

прилюбились твої моніторні слова
і для мене твій запах був запахом кави
і минула три рази пора снігова
та нарешті зійшли наші трави

не кохав я ніколи нікого до тебе
після тебе нікого ніколи не буду
так як хмара збурунить замріяне небо
а залишить – скалічену збиту приблуду

п'ю нестримно і палко твої губи і руки
мов монах на якого чекає вже схима
і так пахнуть тобою озера і луки
небо світить твоїми весняними очима

ти летиш так спокійно розкинувши крила
так красиво, що заздрісно будь-якій пташці
на тобі хочу щоб не мело не дощило
а як крапле – то тільки роса на ромашці

серед гуркотів міста голодних гармат
очі пальці і руки тобою мріють
квіти світу вдихають твій аромат –
і німіють

і люблю тебе так, як зернятко краплинку
немовля свою матір, плугатар – ріллю
і дай бог щоб любили так кожную жінку
як тебе я люблю

ОЗЕРО

озеро своє закриває око
тонкою холодною повікою
я цей образ в собі глибоко
викую

перші дні зими
завжди сум і радість
ближче до весни
але ближча й
старість

снігу білий цвіт
на чорному галуззі
вишні шлють привіт
перші весни друзі

після цього літо
забере в обійми
втомиться любити
і у осінь вийме

в осені й спліні скувало
зруйнуй мене дядько шиво
мені знов як нічному вокзалу
паршиво

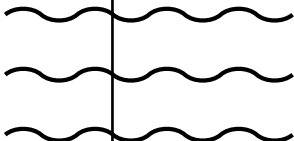
НА КШТАЛТ БІТЛЗ

коли мені гехне півсотні
я наче самотній в'яз
усі вечори суботні
буду вистукувать вальс

коли голова полисіє
я напишу трактат
«втікайте брати від росії»
ізшитий з чужих цитат

коли посивіють вуса
сльозу пророню на коліна
рукавом вишиванки втруся
болить-бо мені Україна

ще років зо тридцять і осінь —
час для загоєння ран
а поки весна і я досі
на шпилі шпилю канкан

СЕРГІЙ НЕДАЙХЛІБ

Народився 3 травня 1990 року в Севастополі. Закінчив Севастопольський національний університет ядерної енергії та промисловості. Працює на Чорнобильській АЕС у відділі радіаційної безпеки. Письменник, журналіст-фрілансер. Брав участь у творчій зустрічі «Голос предків» (Львів, 2013). Наразі мешкає у Києві.

ДІВЧИНА

Коли тебе зустрів – душа зраділа.
Волосся на вітрі – як воронячі крила,
Зі щирим поглядом, чорноброва,
Тепло моєї матері відчув я знову.
І лагідність у рухах помічаю,
Такою я тебе ще пам'ятаю.
Минуло часу та подій багато,
Ти змінювалася завзято.
Вся в штучних барвах ти тепер,
Під чоловічим вбранням
Сукні візерунок вмер.
І дотик, хоч і лагідний, та скутий,
У ньому можна біль відчути.
Для мене все ж ті образи єдині,
Проте не через них мені дорога ти.
За відгук тебе в мові солов'їній
Та всього, що колись я відчував
У рідній хаті, я спам'ятав тебе!
Впродовж життя була зі мною
Бабусею, матінкою, сестрою.
Луною сходила ти з неба,
П'ятами босими ступав на тебе,
Пташиним тьохканням пісні мені
співала,
Але тяжка недоля бути разом нам
не дала.
Тебе забули та зганьбили,
Батько твій вмер, а брата вбили.

Тяжке життя пообіцяли,
Та після сорому підвестися не дали.
Але не змусили вони тебе забути,
І досі крізь віки мені твій голос чути.
Я шляхом хибним йшов,
доки не озирнувся,
Але я тут, я повернувся!
Кохаю рідну землю, як дівчину,
І дівчину, що рідною мені є.
Кохаючи її – кохаю всю країну,
Жодна негода це не зіпсує.

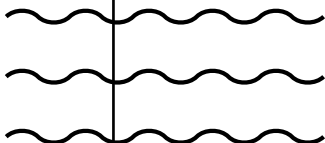
ЦЕ ВСЕ ТВОЄ

Минуло з того дня багато років,
Але я пам'ятаю й досі:
Мене малого батько в степ виводив
Ходити вранці босоніж по росі,
В холодному світанку бачив гай
Та неосяжний небокрай.
В батька словах утіха є:
«Дивись, мій син – це все твоє».
Минули роки з того дня,
І хоч я більше не дитя,
Дитячих спогадів я не забув
Та гордість тую, що відчув,
Я серед туги пронесу,
Але не зраджу ту красу.
І в марах батько постає –

«Дивись, мій син – це все твоє».
Пізніше повернувся в гай,
Немов у мій дитячий рай.
Я не один тут день зустріну,
Тримаю за руку дівчину,
Хочу спитати Землю-мати,
Як з нею долю пов'язати?
Летять крізь гай пісні мої,
Матуся прийняла її,
Теплі слова для неї є:
«Дивись, кохана, це твоє».
Пройшли роки, немов година,
В мене тепер своя родина.
Одного разу, на світанку,
Від рідного відхожу ганку,
По росі босоніж ступаю
І сина на руках тримаю.
Йдемо по зраному полю
І бачимо ранкову зорю.
У полі тому – сину спадок,
А у зорі – життя початок.
Як з ночі розпочався новий день,
Нащадок пращура продовжує лишень,
Зі щирих слів його день настає:
«Дивись, мій сину – це твоє».

Закресливши старе,
Нове писати знов
На тому ж папірці,
Ніяких обмежень, ніяких умов,
Тремтіння в руці...
Що маю написати?
Чи знов кудись рушати?
Чи залишитись – я не знаю,
Чи все спочатку починати,
Коли нове життя вітаю.
А, може, ще не поспішати?
Хіба що – «вже».
Бурхлива доля,
Коли лишусь знов сам лише,
Прийде жадана воля.
Хіба не цього прагнув? – Так.
Серед катувань, серед обурень,
Коли поводився, як дурень,
Проте, в страждання є свій смак –
Гіркий чимало, але все ж,
Полин гіркий, але збираєш,
А потім запах його вдихаєш.
Але чогось в тім полоненні
Було такого, без чого
Не будуть вільні дні натхненні.
Раніше жив, як без того?
І що ти знав про справжню волю?
З книжок? З пісень? З пліток
навколо?

Досягнеш нових катувань,
Спогад старих, душі зізнань –
Багато демонів довкола.
У відчаю згориш, втративши спокій,
Чого тобі бракує? – Як би знав...
Іншої долі б не шукав,
Тому, напевно, був самотній,
І будеш, як би не тікав.
Так папірець весь і списав...
Спокій приніс вогонь,
Що сірники у темряві зайняли,
І так потроху літери зникали,
А з ними все старе, важке, віджите,
Воно колись і мало так згоріти...
Це щось нове, не від старого втеча.
І замість мотлоху вже порожнеча...
І дим зійшов, і дихать наче легше.
І жити можна знову, наче вперше,
То, мабуть, так і треба.
Перед тобою воля просто неба,
Коли не загороджуєш її нічим від себе,
Живи тепер, старий, ще стане з тебе...

ВАСИЛЬ ЛЕВИЦЬКИЙ

Народився 1987 року в Кіровограді. Наразі вчитель української мови та літератури, керівник журналістського гуртка в Кіровоградській загальноосвітній школі I-III ступенів №22; науковий керівник секції «Українська література та фольклористика» Кіровоградської Малої академії наук учнівської молоді. Автор публіцистичних матеріалів, прози та поезії. Переможець Міжнародного літературного конкурсу «Гранослов» (2008), автор книги «МаксималІСТИ».

ТИ ПРОБАЧ МЕНЕ, КРИМЕ...

Ти пробач мене, Криме,
від московського звіра
вберегти не зуміла,
бо ж сама я невільна.

Ти пробач мене, Криме,
морем світлим омий
був ти, – зараз лиш міг би,
трупами хоч не вкритий.

Вибач, друже мій милий,
я на чайках прилину –
і тебе, як перлину,
з лап ведмедячих вийму.

Вибач, друже мій рідний,
зачекаймо ще хвильку,
не солоно, а гірко, –
знаю, тож про трап мріймо.

Ми побачимось, Криме,
я руками своїми
в найміцніші обійми
пригорну, наче сина.

Ми побачимось, Криме,
я чекатиму вірно:
з кожним подихом вітру,
зовсім скоро – не вічно.

Ти побачиш: я щиро
побудую, як вмію, –
і ми зможем творити
разом сильну країну.

Ти побачиш ці зміни,
зrobiш вибір сам, з ким ти.
Я віддала із миром,
ми були – ... і ми є!

В. В. ПУТИНУ

Путин запутан
путами тины
тонет, но тупит:
Крым не покинет.
Хочет Владимир
миром владычить
но Украина
против быть дичью.
Смоет Володю
будет дерьмом он
плавать на водах
Черного моря...

Сможет ль омыться,
горя наделав,
ваша Россия?
Граждане, где вы?!

ПЕСНЯ О ПУТИНЕ

(по мотивам песни «Товарищ Сталин, вы большой ученый...»)

Товарищ Путин, Вы большой ученый —
в военном деле знаете Вы толк,
а я простой украинец — ну че Вы
загрызть хотите, как тамбовский волк?

За что загрызть, поистине не знаю,
но там, в Кремле, вы, как всегда, правы,
и вот сижу я в Украинском крае,
где часто появляетесь и вы.

И вот сижу я в Украинском крае —
вдруг триколоры с войском без обид,
я это все, конечно, понимаю
как обострение братской к нам любви.

То газ, то в глаз, то русский мир над нами,
а мы слепы с утра и до утра,
вы здесь из искры разводили пламя —
спасибо вам: у нас теперь пожар!

Товарищ Путин, Вы — большой учитель:
Вы научили Родину сдавать.
Чего же Вы от нас еще хотите,
ведь мы за Вас готовы подыхать?

Товарищ Путин, мы, как Вы просили,
Забыли «мову» — знаем лишь язык.

Да здравствует Великая Россия!
А Украина – часть большущей мзды.

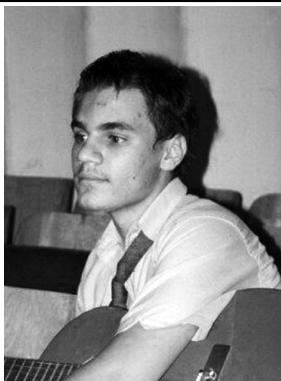
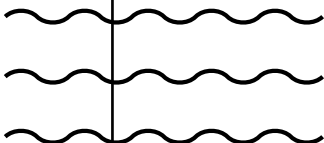
И тыщу сроков Вам, товарищ Путин!
И пусть в тюрьме придется сдохнуть мне,
я верю, что Россия скоро будет
на Украине, Марсе и Луне.

Я вижу, как Вы смотрите с надеждой, –
а мы с разведкой Вас не подведем.
Мы рубим сук, который всех нас держит, –
но верим, что в Россию упадем.

Товарищ Путин, я ведь, как сученок:
обрубок от ствола Кремля-стены.
А Вы – мой дуб, мой Бог, мой кот ученый!
Ух, ай да Путин, ай да... русский сын!

И днем, и ночью ходите игриво –
а цепи уж сковали всю страну.
Поете сказки о всерусском мире,
а сами всем готовите войну.

Вы танками сошли на землю нашу,
хотя страны Российской президент!
...Товарищ Путин, не пішли б ви... навіть?!
(Пробачте за вкраїнський наш акцент).

ДАНИЛО НЕДВЕЦЬКИЙ

Народився 1995 року у Сімферополі, Крим, Україна. Студент факультету міжнародного права Інституту міжнародних відносин Київського національного університету ім. Т.Шевченка. Автор пісень, віршів та статей у студентській та шкільній пресі, лауреат міжнародного конкурсу «Звёздный Олимп» (2011р.) у номінації «Бардовская песня».

ПОСВЯЩЕНИЕ ВИКТОРУ ЦОЮ

Закрыта дверь, окончен бал,
И чай допит, и зрителей уж нету...
Но для чего большой концертный зал,
Чтобы найти дорогу к сердцу?

Стоит разбитая гитара,
Аккорд на порванном листке,
И крик, гласящий без обмана:
«Цой жив!» – и это знают все!

Но он ушёл, оставив нам
Знакомый текст. Как завещание.
И слышу я – играет Цой!
Сквозь время, мили, расстояния...

* * *

Я так хотел бы не иметь души,
Чтоб не страдать и не изведать боли,
Чтоб, глядя на тебя, вновь не прожить
Всё то, чего, увы, не будет боле.

И перестать любить и убиваться,
И разорвать тугую грусти нить:
Лишь механически свои дни проживая,
Я буду лишь дышать – лишь быть...

И сердца стук не превратится в песню!
А милый взгляд не отразится в ней...

Внутри меня, как будто незаметно,
Вдруг станет просто, пусто, без затей...

Твой голос не начнёт меня тревожить.
Прикосновения ты отдашь другим:
Их взбудоражит нежность твоей кожи
Да твоих губ волшебных лепестки...

Я так хотел бы не иметь души.
Чтоб перестать страдать и убиваться!
Чтоб сердце позабыло о любви,
С которой нам пришлось расстаться.

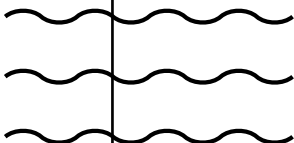
СОН

Прекрасней алых роз
И всех земных алмазов,
Чудесней сонных грез
И ярче бриллиантов...
Она идет по миру
Неспешною походкой
И дарит всем улыбку
Да ослепляет легкой,
Точеною фигуркой:
Она же столь шикарна!
Свободна, своевольна...
Тем самым и прекрасна!
А волосы!... На свете,
Наверное, нет и ярче,
Чем этот отблеск лета –

Цвет жаркого заката.
Венеры, Афродиты...
Но лишь в сравнении с нею
Из мрамора ланиты
Их меркнут безнадежно!

ЛИШЬ ВЕРИТЬ

Я вновь один, я вновь в молчании,
Я в окружении голых стен.
Вновь обезумел и в отчаянии
Хожу-брожу: Куда? Зачем?
Где те, кому теперь я нужен?
Да кто возьмётся за меня?
Кто мне протянет руку – ну же?
Скажите, в чем моя вина?
Ответьте мне! Прошу вас, люди!
Какой на мне поставлен крест?
А мне кричат: спроси судьбу ты!
А где судьба? Её и нет...
Есть только Тот, Кто наверху:
Он видит всё и нами правит.
Он знает то, что я могу,
И даже то, что будет с нами.
Так потому я всем скажу:
Не делай грусть из ожидания.
Всё будет, хоть не поутру.
Лишь в это верь, не отрекаясь!

МА. КО.

Ма.Ко. (Марія Корнілова) – народилась 26 серпня 1994 року в Кіровограді. Здобуває вищу освіту у КДПУ ім. В.Винниченка(спеціальність – видавнича справа та редагування). У вільний час пише поезію. Любить творчість у всіх її проявах.

АІНТ-ДРОІД

я вам усе дозволю
я вам усе пробачу
кіборг не знає болю
кіборг
не плаче

можете мною грати
я цього не побачу
кіборг приймає фатум
кіборг
не плаче

завжди для вас відкрите
серце моє гаряче
кіборга можна бити
кіборг
не плаче

хай мене судять люди
я вам усе пробачу
та якщо вас не буде
кіборг
помре
неначе

ВА-БАНК

Будь-які спроби марні.
Ритмічний шалений рок
В грудях заб'ють ударні –

Мій вирішальний крок.
Згораю в твоїй пустелі.
Каменем падаю вниз
При спробі зійти на скелю.
Внизу зустрічає спис.

Я хочу розкрити карти.
Збірка завершених рим
З моїх почуттів. Без жартів.
Змиваю останній грим.

ЛЕТАРГІЯ

Невпевнені кроки по лезу тонкому,
Потроху на вихід із стану коми,
Та в колесі ніби, не дітись нікуди:
Ситуації схожі, лиш інші люди.

І знов помилки, необачні вчинки,
Знов іноді серця короткі зупинки,
Дзвінки непотрібні, нестерпні гудки.
І знову нові на папері рядки.

Знову бажання прийняти наркотик,
Серця биття відчуті на дотик,
Стрибнути у прірву яскравих емоцій,
Назад не дивитись на кожному кроці,

Рани зашити і витерти кров.
А потім руками роздерти знов.

ІНШИЙ

Я втоплю у спиртному стрес,
Буду тихо сидіти вдома.
Ти сьогодні в мені воскрес –
Не коханий, а так. Знайомий.

Не було вже сумних розмов,
Фарби змиті з моєї палітри.
Догоріла колишня любов –
Від пожежі димить у повітрі.

Я тобі не належу тепер,
В мене знову з'явилися крила.
Ти нарешті в мені помер,
І я іншого кличу «милий».

Ти мене забирати не смій,
Не проси – не зміню дорогу.
Так, я знаю, що він – не мій,
Та я житиму задля нього.

ТРИМАЙ

Тримай мене міцно
Двома руками
Тримай у своєму полоні

Благаю
Не дай комедійній драмі
Завершитись пострілом в скроню

Тримай мене міцно
Тримай словами
Без тебе не хочу світу

Без тебе
Навколо лиш чорні плями
І сильний холодний вітер

Тримай мене міцно
Під небесами
Тримай моє серце в долонях

Зв'яжи мене міцно
Морськими вузлами
Дозволь мені бути в полоні

МОЛИТВА

Я звертаюсь до тебе, Боже,
Бережи його. Не мене.
Те, що душу його тривожить,
Я благаю, нехай мине.

Подаруй йому янголів, Отче,
Щоб його захищали вони.
Хай від щастя поблискують очі,
Хай він бачить приємні сни.

Я молю тебе, Всемогутній,
Не мене бережи. Його.
Обіцяй йому світле майбутнє.
Я усе віддам. Зі свого.

ЛЕОНІД ДАШЕВСЬКИЙ

Народився 15 грудня 1980 року в Сімферополі.
Поет та художник. Колекціонує рідкісні книги. Слухає
класичну музику (Моцарт, Бах, Вагнер). Улюблений
письменник – Олександр Дюма.

●
●
●

ГЕРОЇ

Герої колишньої ери
Залишили серце
в бою.
В бою полягли
мушкетери
За віддану долю свою.

За віддану долю майданів
Пішов до загибелі той,
Хто рани загоював рвані
І ймення носив ГЕРОЙ.

ВРОГ

Піти, не залишивши згадки,
Піти за останнім вперед
І битись за неба цятку
Із ворогом тет-а-тет.

Твій ворог сильніше?
Бийся!
Твій ворог збиває з ніг.
Бий ворога!
Кров'ю вмийся –
Ворог втече в барліг.

Твій ворог – то тінь в'язнична,
Твій ворог заслаб у сні.
Ти – вільний. Свобода вічна,
Здобута тобою в огні.

ПОЛОТНО

Я боюсь твоєї кари,
Я боюсь піти на дно,
Я боюсь у ночі марев
Розірвати полотно.

Я тікав би білим снігом,
Та і так весь світ – зима,
Розірвав би чорне іго,
Та за чорністю – пільма.

ЧУЖИНЕЦЬ

На перехресті днів
холонуть ночі.
На перехресті снів –
пільма!

Усе що ти хотіла,
Я – не хочу.
Усе, що є мені,
тобі – нема!

Мені одне лиш є –
Щоб ти – щаслива.
Тобі для щастя
не вписався я.

В мені немає стиглості для дива,
Мене чужинцем визнала земля.

ГІЛОЧКОЮ КАЛИНИ

Ти вогником шепотіла
Над хатою сотий день,
Ти пташкою прилетіла,
співати мені пісень.

Ти гілочкою калини
Хрестила мене, дитя.
Ти прапором України
Лягла на моє життя...

ВЧОРАШНЯ СМУТА

Вчорашня смута біль мені вертає,
Учора ти кохала, я кохав,
Немає смут для того, хто кохає,
Немає тиш для того, хто кричав.

Сьогодні я кохаю, ти мовчиш.
Усе сьогодні віддано на страту,
Нема! Нема! Не може бути тиш!
Немає днів любити і кохати.

Життя мина у відчаї покут.
Наш хрест – єдиний!
Іншого – немає.
І ми живем, під обеліском пут,
Вчорашня смута. Я тебе кохаю...

ЛЕТІТИ

Почути голос твій
У сумовинні лютім.
Побачити тебе
Крізь білий дим.
У кожного кохання
Власні Крути,
У кожного поета
Клітка рим.
Летіти, поки небо є
над нами,
Кохати, поки
Жевріє трава.
І долю власну
слід оберігати,
І матір рідну,
поки та жива.

Я йду

Я йду, а ти лишайся жити.
Я йду у сиву давнину,
Іду, а ти зостанься небо пити
Й дивитись до кінця війну.

Я йду, не буде на вечерю!
До скону прапора – іду,
Я йду, дійшовши до вершини,
Минулим квіти покладу.

ЗМІСТ

Артем Луценко.	7
Ольга Левина.	13
Ганна Дудник.	19
Эльвира Маладжанова.	24
Олена Горобець.	28
Поль Іщук.	32
Сергій Недайхліб.	38
Василь Левицький.	44
Данило Недвецький.	49
Ма. Ко.	53
Леонід Дашевський.	58

Літературно-художнє видання

Шепіт Альми

Антологія сучасної кримської
та кіровоградської поезії

Упорядник – Артем Луценко

Редактор – Кирило Поліщук

Літературний редактор – Ірина Ткаченко

Коректор – Вікторія Нетребенко, Роман Пикалюк

Технічний редактор – Артем Луценко

На обкладинці використано репродукцію картини
Карло Боссолі «Річка Альма» (1856 рік)

Підп. до друку 10.10.2014. Формат 60х84 1/16.

Папір офсетний. Друк офсетний. Ум. др. арк. 5.21.

Замовлення № 2879/1. Наклад 500 прим.

Поліграфічно-видавничий центр ТОВ «Імекс-ЛТД»

Свідоцтво про реєстрацію серія ДК № 195 від 21.09.2000.

25006, м. Кіровоград, вул. Декабристів, 29

тел./факс (0522) 22-79-30, 32-17-05

E-mail: design@imex.kr.ua

Антологія «Шепіт Альми» об'єднала кримських та кіровоградських поетів. Автори з унікальним світосприйняттям. Поезія різного спрямування і художнього забарвлення. Проте, всі поети об'єднані одним спільним почуттям. Почуттям любові до своєї Батьківщини.

Безкомпромісність поетичного слова, різнобарв'я тем та сюжетів, поліфонія почуттів, полікультурність збірки відкривають перед нами сильні поетичні особистості. Завдяки таким творчим людям ще не поруйнована остаточно гуманітарна аура української нації.

